

VIROLET

UN "RECLAM" ORIGINAL

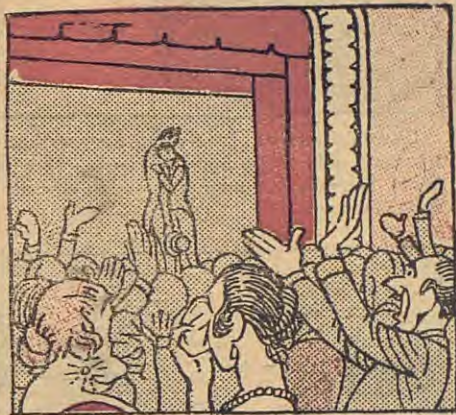
(per Apa)

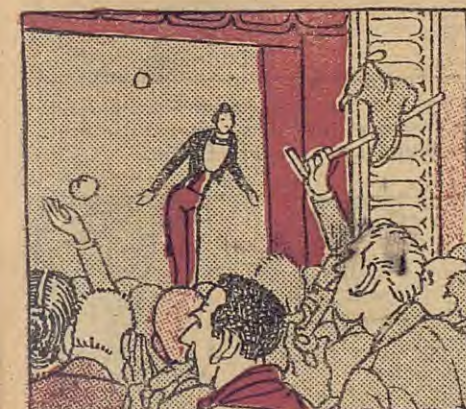
A Tricínpolis (Massachusetts) feia massa temps que la gent no podia fruitir de bones companyies dramàtiques. Així és que en presentar-se'n una de notable a fer «La dama de les camèlies».

...tothom s'engrescà per anar al teatre. Davant el despatx d'entrades i localitats es formà una llarga cua que no tardà en esgotar per complet tot el paper que es posà a la venda.

La companyia X treballà com cal, respondent perfectament a la seva anomenada. Les ovacions eren contínues; les senyores no es treien el mocador dels ulls. A la fi, es demanà insistentment l'autor de l'obra.

Aleshores es presentà al prosceni el primer actor, excusant a l'autor de no comparèixer per causa de defunció, i afegint: Ja heu vist la trista fi de la pobre Margarida! Segurament hauria sigut ben diferent la seva sort si hagués conegut les famoses pindoles antituberculosos del doctor Trentaklaus.

El públic, indignat, llençà diversos objectes a l'escenari. L'actor, impassible, collí un dels sabatots i digué amb veu clara i potent:—Si en lloc d'aquestes sabates infectes uséssiu les magnífiques de la renomada marca «Bufalo» que són fortes i dures com una sola de sabata...

El públic no li deixà acabar el cínic reclam, apedregant l'impúdic actor amb una pluja de patates. Aleshores, el nostre home cridà, més fort encara:—Si aquestes patates miserables haguessin sigut abonades amb els adobs «Serri-dham i C.», jo ja aniria amb el cap embenat.

Es provocà el deliri. No en volgueu més de projectils de totes menes. El públic, irritat fins al paroxisme, es despenjà amb trets i tot. L'actor, que era dels bons, sense perdre la serenitat, apostrofà els agressors d'aquesta faísó:—Es en va que tireu contra mi. Tots errareu la punteria perquè no useu revòlvers «Max Ltd.».

Mes heu's aquí que un dels indignats espectadors que, justament, posseïa una arma d'aquesta acreditada marca, volgué fer la prova i l'engegà contra el desvergonyat artista anunciador, matant-lo. Aleshores eixí la desconsolada vídua, increpant els assassins amb aquestes sorprenents paraules:

—Es inútil, completament inútil que mateu els homes que representen «Dames de les camèlies» mentre aquests tinguin feta una assegurança de vida en la Companyia Braunwig, com tenia el meu marit, perquè són assegurances tan aventajoses que tothom deuria abonar-s'hi tot seguit, etc., etc.

LA EFICACIA DE LA MODA

(per Cornet)

I
Donya Rosaura i don Gaspar no constituïen pas un matrimoni dels més ben avinguts. Donya Rosaura tenia un gènit terrible i ensenyava molt sovint les ungles al pobre don Gaspar.

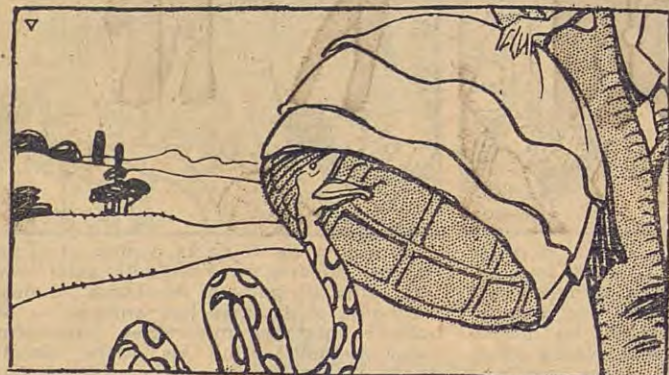
II
Un dia don Gaspar i uns amics seus varen sortir de cacera. Donya Rosaura, no volent quedar-se a casa tota sola, es va empenyar en anar amb el seu marit i companys.

III
Corrent darrera les peces majors i menors, els caçadors varen allunyar-se i donya Rosaura es quedà un xic esporuguida preguntant a Déu volgués guardar-la de qualsevol perill.

IV
La seva pregària va ésser desagradablement interrompuda per la presència d'una grossa serp que, aixecant-se dreta i enterca, se la mirava d'una amenaçadora faiso.

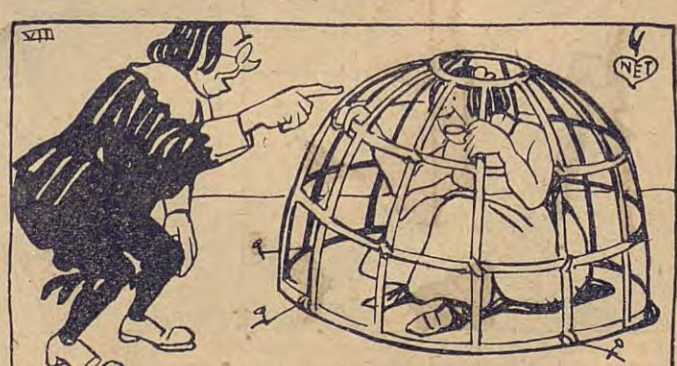
V
Esfereïda, donya Rosaura s'enfilà tot seguit a un arbre, i des d'allí preparà enginyosament la cacera. Es tragué el mirinyac que portava—seguint la moda de l'època—i...

VI
...pataplum!, la llança tan destrament sobre la serp, que aquesta quedà tancada dintre el mirinyac com si fos en una sòlida gàbia de grans proporcions.

VII
Als crits victoriosos que feia donya Rosaura, acudiren tot seguit els caçadors als quals mostrà la senyora, ben satisfeta, la cacera que ella havia fet sense escopeta.

VIII
Al pobre don Gaspar li va agradar molt el cas, més que per la gesta acomplerta per la seva senyora, perquè ella li ensenyà una manera d'evitar que donya Rosaura l'esgarripés quan es sentia nerviosa.

LA FONT DE LA SALAMANDRA

(per Becquer)

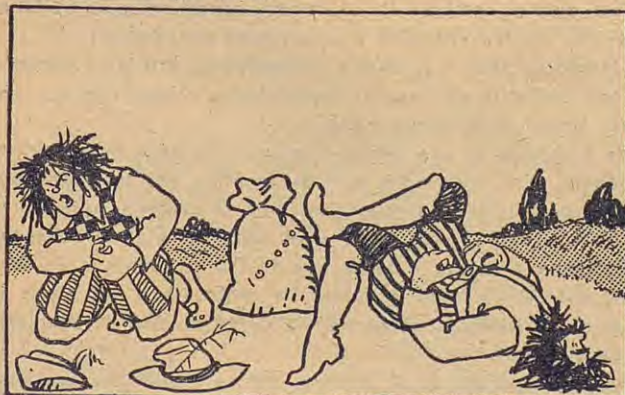
Quan Sant Antoni de Pàdua anava pel món, va asseure's un dia a descansar i a beure un glopet d'aigua gemada en una font que en deien la font de la Salamandra.

Els lladres exclamaren:—Això està bé que ho digui un sant, però nosaltres trobem que sense diners no es pot viure.—Si tant us empenyeu en tenir-ne, mireu: aixequen aquella pedra de sota la font i en trobareu.

Per a celebrar-ho, enviaren el més jove al poble a cercar provisions i vi. Ja de retorn, el lladregot pensà: «Si podés desfer-me dels dos, els diners serien meus». I tirà metzines al vi que duïa.

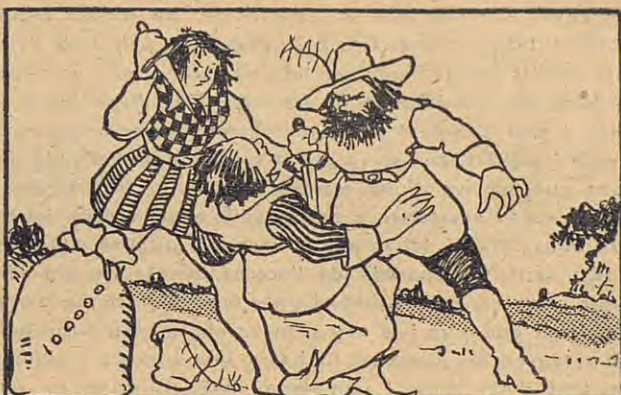
I, satisfets de llur criminal gesta, es posaren a menjar i a beure. Al cap d'un moment, sentiren grans dolors de ventre i recargolaments de budells i no tardaren en morir emmetzinats.

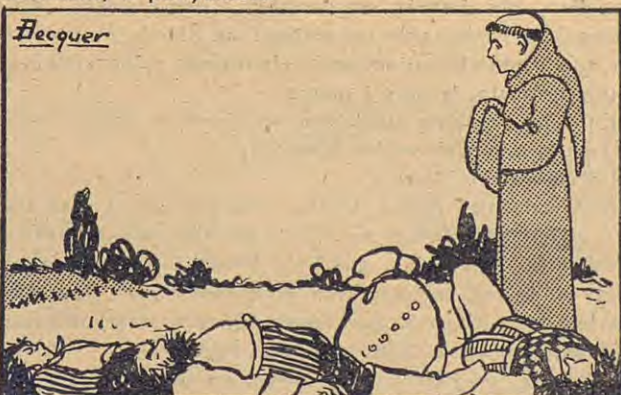
Quan anava a reprendre el camí, li sortiren tres lladregots que li demanaren els diners o la vida. El Sant els digué:—La meua vida de poc us serviria, i de diners no en tinc ni en vull tenir... Es cosa maleïda.

I afegí:—Partiu-vos-els com a bons germans.—Dit això, el sant s'aixecà i marxà. Els facinerosos no s'ho feren dir dues vegades. Alçaren la pedra i, davant llurs ulls admirats, aparegué un sac de moneda.

Mentrestant, els altres havien convingut en desfer-se d'ell, per tal de fer dues parts i no tres, que és més difícil. I, en arribar, se li tiraren al damunt i el mataren, cruelment, a punyalades.

S'escaigué que el sant tornà a passar i, mirant-se els tres cadàvers i la bossa intacta prop d'ells, exclamà:—Oh, diners, diners! Tothom us busca i quasi sempre, en lloc de felicitat, porteu la desgràcia!

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

(Continuació)

Ves si m'agrada la farigola, que un dia que jugant a boxa amb un ganàpia, va fer-me un nyanyo i em varen dur a la casa de socors, jo volia de totes passades beure'm l'aigua timolada!

—Sé escatar una arengada, i fins probaria de fer un brou amb llardons, que és una menja de reis!

—Guidó, tu ets la cuinereta ideal! Ja està dit; no en parlem més... Però ara hem de dinar, que les il·lusions no atipen gaire. Juntarem els cabals i anirem a casa d'un «beco» del carrer d'Escudillers, que és a la vora, i amb sis ralets per barba... ço de «barba» és un dir!... menjarem com a «palacio». Fan unes lllaminadures! D'escudella per amunt demana: carn-d'olla, estofat... amb carn i tot, no et pensis!, fruita, vi, ça...

—Vols dir que no ens reprendrà?

—Ja veuràs; entre moç i moç, per a què no s'embussi el pas de la vianda, ens contarem lanestra vida per peces menudes. Tot el que sàpigues tu de la teva; el que jo sàpiga de la meva. I així no correm perills de rebombori en el païdor.

—Au, anem!

I els dos germans de misèria i soledat, aquelles dues criatures que en nèixer el matí no tenien el consol d'una veu amiga, s'apressaren a segellar amb un bon àpat aquella amistat nou nada.

La Guidó i en Gim varen fer honor a la taula; si el cambrer no hagués cuitat a retirar els plats, a ben segur que els hauria trobat sense vernís.

En Gim va fer contar a la Guidó la seva història:

«—Els meus records no van més lluny de quan tenia quatre anys. Ara crec que en tinc dotze. No n'estic segura... D'aquell temps només tinc ben present un palau ple de dau-rats per les parets i que per tots els recons tenia uns homes de ferro que em feien molta basarda. Tots duïen la cara tapada i una llança a les mans. També recordo un passeig ample i solallat, per on jo corria sovint, acompanyada d'una dona que parlava d'una manera estranya... Una tarda, uns homes varen acostar-se a parlar amb aquella dona i tot seguit m'agafaren i, tapant-me la boca, em pujaren a un cotxe.

»En veure'm separada de l'acompanyanta, jo em vâreig posar a plorar, però aquells homes m'engorjaren un pany de l'abriguet que duïa i la veu se'm va ofegar. Em feren baixar del cotxe en un camp on hi havia una barraca i allí m'entregaren a un home i una dona, amb els quals he viscut fins avui.

»Tot seguit em despullaren—recordo bé que duïa un vestidet blanc de randes—i me'n posaren un de vell i esflagarçat. Pocs dies després, em portaren a una església i em deixaren a la porta, amb un plateret de llauna, i recomenat-me que a tots els qui entressin els digués: «Una almoina per a una orfaneta de pare i mare».

En Gim escoltava atentament la narració, mentre als ulls hi relluïa una fosforescència estranya.

La Guidó continuà:

«—Als primers temps, tot va anar bé, car la gent s'apietava d'aquella orfandat meua i jo recollia cabals abundants. En Rentxu i la Griva, que eren l'home i la dona que disposaven de mi, em tractaven relativament bé, fins que un dia la gent caritativa, que també té modes, va cansar-se de mi, inclinant-se en favor d'un nen esguerradet.

»Allavors, en Rentxu, cruelment, va posar-me a un braç un ferro roent que hi deixà una llaga que feia feredat. Tot seguit tornaren a enviar-me a demanar almoina, amb el braç llagat nu. Altra volta cresqué el recapte. Quan la bondat de

la meua carnadura anava tancant la ferida, un altre ferro roent obria una nova llaga en mon cos.

»Així i tot, va acabar-se la ganància, perquè un dia es descobrí l'origen de les meves nafres i la policia amenaçà amb empresonar a en Rentxu.

»Aquest i la Griva resolgueren allavors limitar-me el menjar a fi de què m'emmagrís, segurs de què una criatura tuberculosa era un esquer més profitós que unes llagues repugnants. I començà des d'aquell dia un nou turment per a mi.

»El demés ja quasi ho saps, Gim. Si un dia, empenyida per la gana, podia arregar algun moç escaducer, i en Rentxu o la Griva se n'enteraven, tenia una pallissa segura i aquesta ha estat la causa de nostra coneixença. I tu?

Havia arribat el torn a la història d'en Gim.

Aquest, de colzes a la taula, anà contant:

«—El que sé de la meua infantesa és menys que el que tu saps de la teua. Jo no sé res de palaus. La dona que em cuidava, la Llacets, era una pobra lironeta que vivia de fer feines per les cases. Tothom reia a costa d'ella perquè tenia la dèria d'empolainar-se amb les rampoines i els drapots vells que li donaven.

»Jo, així i tot, t'he de dir, Guidó, que la dissortada Llacets era un àngel de Déu. Ella fou la qui em trobà abandonat, quan encara jo duïa bolquers. Ella fou la qui es comprometé a fregar la botiga d'una lletera a canvi de la llet per a criar-me, i la qui em téu rebatejar per si no ho estava i em va posar per nom Gim, que era el d'un fill seu, mort qui sap quan.

»La Llacets rentava plats, fregava reïoles, sorgia per al·tri, cuidava malalts, per a guanyarse la humilíssima vianda de cada dia i per a pagar-me el col·legi.

»El disgust que tingué el dia que sapigué que jo havia anat a recollir papers per a vendre a un drapaire i tenir diners per a comprar-li un tortell que jo sabia que li agradava amb deliri! Poc pensava que dies després cauria malalta i que sort dels papers, o sinó ella i jo hauríem ja mort entre quatre parets, de fred, de gana i de soledat, que la soledat també mata!

»Ha mort aquesta nit passada i se l'ha emportat el carro de la nit. L'amo de la casa on estàvem rellogats, com que li devíem i tenia por d'encarranquinar-se un mort com jo, m'ha posat de peus al carrer, i heu's aquí per on m'has conegut dormint al ras, com els caragols, amb la casa damunt».

I en Gim i la Guidó rigueren de bona gana, sense pensar que el temps corria, i que la nit no té espera, i que per a passar la nit, no era cosa de confiar massa en el xopluc d'un arc pietós.

Sort que el cambrer de la fonda, roncejant pels volts de la taula, els féu entendre que era hora de marxar!

Eixiren en Gim i la Guidó i s'arribaren fins a la Rambla, un xic embotits per aquell modestíssim cobert que per ells havia tingut delícies de menja reial.

En trobar-se al pla de la Boqueria, tornats a la realitat imponent d'un pervindre que no escatien del tot, però que endevinaven negre i ferotge, en Gim va recordar que coneixia a un company drapaire amb casa parada, que llogava habitacions a obrers i deixà que la Guidó tornés a la seva feina de pidolar amb encàrrec de trobar-se a les sis a la plaça de la Igualtat, al peu de la porta central de l'església de Sant Agustí.

Un cop separats materialment, car la Guidó portava dins el record d'en Gim, i en Gim el de la Guidó, que semblava que fossin germans i que s'haguessin conegut de tota la vida, el minyó corregué cap el carrer d'en Roig.

Allí vivia el drapaire amic, i en Gim, que encara no sabia dir mentides, li explicà fil per randa els fets d'aquell dia.

En Tarregada—era el drapaire tan poqueta cosa físicament que totes les seves amistats el coneixien pel motiu, convençudes de què no mereixia l'honor de què li sabessin el nom—va escoltar a en Gim amb tota atenció. No tenia fills, no tenia dona—no havia gosat a demanar relacions a una terrissaire que era la nineta dels seus ulls, i fidel a aquell amor hermètic s'havia quedat solter—i feia temps que pensava en què a casa seva hi hauria més alegria amb uns «marrecs» que el distreguessin un poc de les cabòries de si pujava el paper o si baixava la borra, que, a la fi, el recollir papers, draps i ferro-vell té també els seus torcedors i les seves tracamanyes mercantils. I una hora d'alegria a casa paga per tot.

—Escolta, la Guidó aquesta, vols dir que és una bona noia?

—Un tros de pal!

—I, en coses de cuina, hi és gaire forta?

En Gim, abans de donar una resposta, va rascar-se minuciosament el capdamunt de l'orella, va arrufar el nas, i, com si l'esgratinyament li hagués donat la contestació feta, va dir:

—Potser sí... potser no... Del que tinc seguretat és de què hi posaria bona voluntat.

—Bé, mira; jo no et dic res en ferm; veniu, i farem una prova. Si va bé, seguireu a casa fins que Déu vulgui, i si no, en cercareu amb temps una altra que us convingui.

En Gim brincava de satisfacció. Ja tindrien casa! I en Tarregada, que era un anyell!

A les sis de la tarda era a la plaça de la Igualtat, esperant a la Guidó i trenant fantasies de pensament... Ah, que n'hi passaven d'històries esbogerrades per aquell magí desgavellat! Sort d'això no s'adonava de què la Guidó s'anava retrassant.

Un quart de set, dos, tres, les set... En Gim estava amarant d'angúnia. Què li hauria passat a la Guidó? Primer va

pensar coses corrents, que la noieteta no sabia l'hora i anava enganyada per la claror del dia, que potser havia anat més lluny del que volia... Després va pensar en la possibilitat d'una desgràcia; més tard, en si hauria trobat a en Rentxu i, per fi, en una cosa que l'esborronà, que li va fer més mal que totes les demés plegades: l'hauria enganyat?

Encara esperà més, i a les vuit seguí cap el carrer d'en Roig i entrà en la botiga d'en Tarregada.

—Ja em creia que feies figa... I la moceta?...—va fer el drapaire.

—No ho sé... No ha vingut...

—Vaja, Gim, ja te l'han fregida.

En Gim es revoltà. No, no podia ésser que la Guidó l'hagués burlat amb aquella careta d'estrella que tenia.

—No ho creieu pas, Tarregada... Es que l'haurà trobada segurament el seu pare postís i l'ha feta anar amb ell... Però jo la trobaré, i si es ço que sospito, ai d'en Rentxul!

—Què faries tu, mocós?

En Gim va semblar que es desengongia, empès pel seu entusiasme.

—Li faria una cara noval!

I va dir-ho el minyó tant de cor, que en Tarregada va clavar-se a riure.

El drapaire tenia aquell vespre unes sopes d'all i unes patates amb suc, però en Gim, que al migdia havia menjat bé i que estava massa ple de cabòries, no va tastar apenes res, i demanà permís a en Tarregada perquè aquella nit el rellevés de la promesa d'anar-hi a dormir.

—Tampoc dormiria... Jo he de saber què s'ha fet de la Guidó.

—Bah! Pensa si quan la varen robar de casa seva, els seus pares la cercarien amb interès! I encara no l'han trobadal! I tu vols fer més que ells?

—Es inútil, Tarregada. Aquesta nit jo cerco a la Guidó... Demà serà un altre dia.

(Continuarà)

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

N.º 76. — Assumpció Soler.

Un estiu, el saludable poble da Vilacell es va veure envaït per una plaga de mosques tan gran que arribà a preocupar seriosament les autoritats...

...les quals determinaren concedir un premi de cinc mil pessetes al veí que, mitjantçant un procediment inofensiu pels habitants del poble, aconseguís allunyar aquella plaga.

En Badoret llegí el bàndol posat a la façana de cà la Vila, en sortir de l'escola, i tot seguit es posà a rumiar la manera de trobar l'enginy que el fes mereixedor de les cinc mil pessetes, que serien un alivi per a la pobresa dels seus pares.

Al dia següent posà en pràctica un medi que l'aplicava ràpidament a tots els gossos que trobava pel poble...

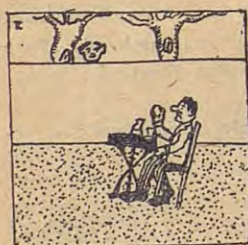
...els quals, assetjats més i més per milionades de mosques, atretes per la mel que en Badoret els havia posat a l'esquena, decidiren abandonar aquell lloc de turment, terres enllà, sense que per això logressin veure's lliures d'aital martiri.

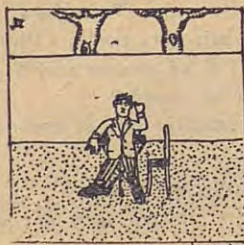
I el poble quedà sense cap mosca. La gratitud popular es manifestà amb un homenatge tributat a n'en Badoret en el qual figuraren, com és natural, una gran audició de sardanes...

N.º 77. — Joan Bernadell Duch

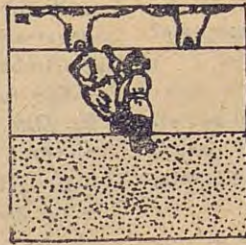
Bona idea

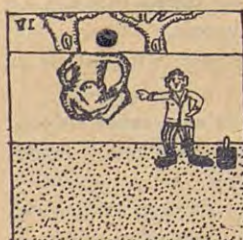
D. Josep estava molt enfadat amb el veí del costat perquè cada dia havia de spitrir llurs mofes.

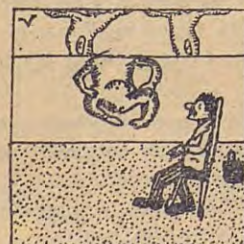
Més se li acudí una idea lluminosa per esca-mentar-lo...

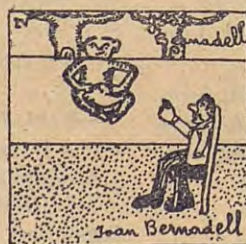
I com que era un bon pintor, es posà a pintar lo

...Que aquí podreu veure...

...I esperà tranquil·lament la sortida del seu mofeta...

...I aquesta vegada va ésser el senyor Josep qui es va mofar del veí.

...i en un monument en la plaça major del poble que perpetuarà a través dels anys la seva memòria.

MOLTES GRACIES

Les donem de tot cor als amics patufo-virolistes que en nombre considerable acuden cada dia a la Pinacoteca, honorant-nos amb llur visita.

Al mateix temps i contestant a precís que ens han fet en aquest sentit, hem de manifestar que, si podem conjunimar-ho, repetirem la exposició a Terrassa, Girona, Lleida i altres localitats que ens sien possibles.

R. A. V.

Per a mirar-se uns terrenys

D'anà amb tren no està avesat

En ésser l'hora de comprar-los

ENTRETENIMENT

FRASE FETA

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT: Als Rodolins incomplets: I. — Encara que no fa sol — D. Josep va a donà un vol. II. — Amb l'intent de fer-ne ús—vol fer parar l'autobús. III. — L'autobús no s'ha parat-prò, en canvi, l'ha remullat. A la frase feta: Treure la primera. A l'entreteniment: Una matonera.

N.º 78.—Climent Peix

Els dos conills.

Per entre matois,
seguit per llebrers,
feia més que córrer
volava un conill.

De un cau veí
surt un seu company
i li diu:—Ep, mestre,
porteu molt d'afany
— El cas — li respon
és molt compromés
do; o tres llebrers
m'estan perseguint;
són els del Ventura
que el rastre em segueixen.
Aixís s'estimben'n
i no es trobés cural

—Si — afegeix l'altre
ja els veig a venir
però em sembla a mi;
no són del Ventura.
—Doncs de qui seran
sinó del qui et dic?
—Del Fumaya grant
t'ho asseguro, amic.

—Et dic que vas errat
—No, si els he ben mirat
—Doncs ja els veuràs
—No ho endevinaràs
—Són els del Ventura
—Són del Fumaya grant.
I aquí la conversa
es va enfutismant.

I en eixes raons
arriben els cans
prenent descuidats
als dos xarlatans.
Els quins per qüestions
que no valen la pena...
deixan co que importa.
Prenguin exemple.

N.º 79 — Joan Rabassa.

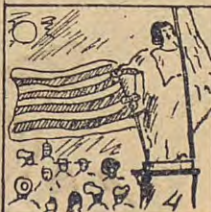
Catalunya durant la
[història
ha tingut de sofrir
[moltes guerres
pel malvat veí que mai
[té victòria.

En la guerra de Suc-
[cessió
els indomables catalans
lluitaren amb grandis-
[sim braó.

El butxi de Felip V
esclavitzà els catalans
Mala memòria en te-
[rmini

Catalunya, empenyu-
[da als abims
després de tantes i
[tantes guerres,
ha sigut ben heroica
[davant mals veïns.

Però molta relíquia
[ha quedat
de costums ben estra-
[nyes doncs,
Castella se n'ha ena-
[morat.

Doncs despertem-se li
[alcem a gran altitud!
La nostra bandera a
[les aïtures del Mont-
[serrat
i que visquen i rebel-
[lin els Pomells de Jo-
[ventut
que són la clau de la
[montra llibertat.

LA LLEVOR DE LLI

(continuació)

(per Serra Massana)

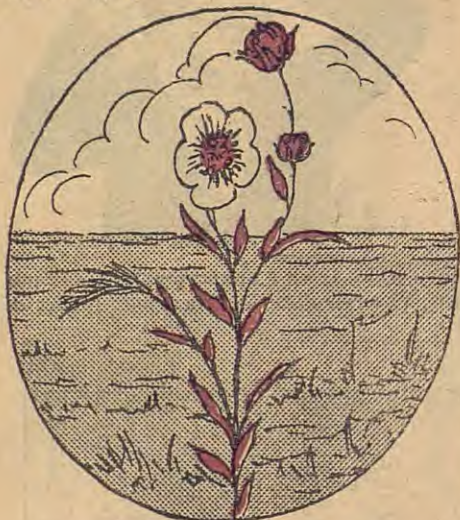
Els reis cregueren que la fada es burlava d'ells, però no digueren res per por d'enutjarla. — Déu ens en guard d'una fada enutjada. — Així, després de fer llur comès, les fades se n'anaren per on havien vingut.

Els reis feren guardar curosament els presents, sobretot els de les tres primeres fades. En quan al de la darrera, comandaren a un patge que el llencés. — Ves que havien de fer-ne d'una petita llevor!

Però el Vent, que vagava lliure per aquells indrets, prengué amb amor el granet pel seu compte i el diposità, amb tota cura, en un gran camp erm del qual ningú no es recordava.

En ésser a terra, la llevor arrelà i amb un bon sol — que Déu n'hi dó — i amb pluges benefactores esdevingué una espiga de lli, única planta de bé que sortia en aquell camp des de moltes anyades.

Uns follets, vinguts de no sé on, amb ordres de la quarta fada, treballaren la terra d'aquell camp i sembraren els nombrosos granets que, com a collita d'un any, ofrenava la humil espiga.

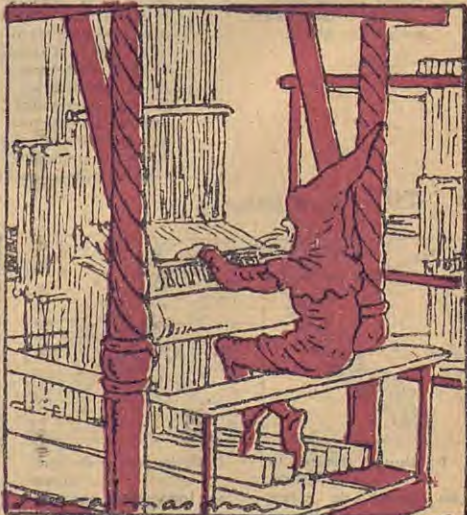
Com que cada anyada es repetia aquesta operació, la collita augmentà tant, que arribà a cobrir tota aquella extensió abans erma i desolada. Que lluny era ja aquell trist granet del començament!

Mes les coses no s'aturaren pas aquí. La collita, que al cap de pocs anys era immensa, era recollida per una munió d'infadigables follets que, enduent-se-la a llurs caus, la treballaven amb tot l'art.

La fada els ensenyà com es filava el lli i cada follet tenia marcada diàriament la tasca a fer. I creieu que cadascú la desempenyava amb cura, sense queixar-se ni murmurar.

I, naturalment, amb aquells fils tan reprim-filats, els follets teixidors teixien esplèndidament unes teles blanques com tofes de neu, i delicades i belles com fulles de rosa.

(Seguirà)